

јатовић сам. Писао је о *Гласу* и расправама које су у њему излазиле од Љ. Ковачевића, „после Руварца највећег историка нашег“, Ст. Новаковића, Љ. Јовановића и др. Кад реферише о *Гласнику* Срп. Ученог Друштва књ. 75, он исправља, с успехом, Јована Бошковића у обавештењима о преписци В. Караџића и Л. Мушицког. Читао је чак и Пелагићеву *Славенску унију* и дао, наравно, негативан суд о њој. Реферисао је, сувише сумарно, о полемици између Љ. Јовановића и Ј. Мишковића о косовској битци, налазећи да Мишковић није у праву колико он сам мисли. За познатог историчара — дилетанта Синишу Богдановића он ће већ тада тачно рећи да му је мана „што сувише важности даје домаћим (па и познијим) изворима, а стране изворе омаловажава“. О Јиречку је говорио поводом издања *Српских сјоменика* и расправе о Тољену, оба пута с највећим штовањем. Будућег Станојевића, који ће у критици до краја бранити антишовинистички став, познаћемо већ сад из овог става, написаног поводом *Етнографске карте српских земаља*, коју су издали великошколци 1891. год.: „Одушевљење пређе у шовинизам, онда од врлине постаје страст, а страст је порок“. И он с тога гледишта, као прави следбеник Руварчев, осуђује што се цела Хрватска и цела Македонија приказују као искључиво српске.

Сем о хисториским списима он је, у два-три маха, писао и о књижевним стварима. Најоштрије је напао Пол де Кокову *Малу Мару* у преводу М. Ђорића, тражећи да се у корену уништи та врста књижевности, и да то уништење изведе омладина. Другом приликом, наишавши на песму *Пустинјак* Јан. Дробњака, он је, сав одушевљен, претерано наглашавао да је то песма које се „не би постидели ни највећи песници“, спајајући у себи верзификациону способност Змајеву, мисаоност Ненадовићеву и јачину Костићеву.

У *Стражилову* је Станојевић, исто још као гимназист, почео да објављује и своје чланке. Први, у бр. 11, полемичан је. Поводом великошколске етнографске карте, против које се млади писац, како смо видели, начелно оградил, написао је Ј. Модестин у *Vienци* један чланак на рачун Срба, на који је Станојевић мислио да треба одговорити. За укусу и васпитање младог писца тај је одговор врло карактеристичан. Писао је мирно и са доста такта, али прилично у традицији омладинизма, коме се, природно, у средини где је омладина највише „цветала“, није могао још отети.¹⁾

¹⁾ Он је исте године одговорио и на чланак из *Vienca* „Iz Ducan-geova, Illyricum vetus et novum' o Hrvatima“. Стражилово 1892, 778—9.